

Ειλικρίνεια από ειλικρίνεια

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

- Να έλθω;
- Έλα.
- Σίγουρα;
- Σίγουρα.
- Το εννοείς;
- Το εννοώ.

Πόσες φορές το ναι δεν είναι ναι και το όχι δεν είναι όχι... Μια αίσθηση ότι απουσιάζει η ειλικρίνεια των λόγων ή μια αβεβαιότητα για όσα ακούμε, μας οδηγεί σε απορία τι να κάνουμε.

Συχνά διαπιστώνουμε ότι βρισκόμαστε ανάμεσα σε ανθρώπους που όσα ωραία λένε δεν τα εννοούν, προσπαθώντας να δημιουργήσουν ωραία εικόνα για τον εαυτό τους. Ενδεχομένως αυτό να συμβαίνει και με μας.

Γιατί όμως; Ποια είναι η βαθύτερη αιτία της ανειλικρινειάς μας; Νομίζω ότι για να είναι κανείς ειλικρινής έναντι των άλλων θα πρέπει να είναι πρώτα ειλικρινής έναντι του εαυτού του. Να αποδεχτεί δηλαδή τον εαυτό του με τις αδυναμίες και

αναπηρίες του, με τα πάθη και τις ακαταστασίες του.

Ασφαλώς η αποδοχή του εαυτού μας προϋποθέτει την «εις Άδου κάθοδον» μας, γιατί γκρεμίζεται το προσωπείο που φτιάξαμε για να γίνουμε αποδεκτοί και αποκαλύπτεται στον εαυτό μας ο εαυτός μας με όλη την τραγικότητα της ύπαρξης. Στο οριακό αυτό σημείο η απόγνωση κυριαρχεί μέσα μας που είτε την καλύπτουμε με δικαιολογίες είτε μετανοούμε.

Το «προνόμιο της απελπισίας» είναι η δυνατότητα που μας παρέχει ο Χριστός για να μεταβούμε από τον Άδη του εαυτού μας στη δική Του ζωή, όπου υπάρχει το φως, η χαρά, η όντως ζωή.

Η με συντετριμμένη καρδιά αποδοχή του εαυτού μας και η εγκατάλειψη του στα χέρια του Θεού Πατέρα, που εξέρχεται προς συνάντησή μας, μας αποκαλύπτουν το αληθινό πρόσωπό μας και γινόμαστε ο εαυτός μας. Σίγουρα μια τέτοια αποκάλυψη προκαλεί μεγάλη χαρά, βαθιά ελευθερία, αληθινές διαπροσωπικές σχέσεις.

Τότε, οι γύρω μας, διαισθανόμενοι την εσωτερική μας ισορροπία και την ειλικρίνεια των λόγων μας, δεν συγκύζονται από τις προθέσεις μας ούτε διερωτούνται αν εννοούμε όσα λέμε.

Όταν ο Χριστός στην επί του όρους ομιλία του λέει: «Το ναι σας να είναι ναι και το όχι σας να είναι όχι, καθετί πέρα απ' αυτά προέρχεται από τον πονηρό», ασφαλώς καθορίζει το βάθος της καρδιάς, της ύπαρξης μας κι όχι απλά μια συμπεριφορά.

Είναι αλήθεια ότι η κοινωνία μας χαρακτηρίζεται και από την υποκρισία των λόγων που δεν συμβαδίζουν με τις προθέσεις. Αλλά το χειρότερο είναι η αποδοχή αυτού του τρόπου συμπεριφοράς, η γενική-κοινωνική αποδοχή της υποκρισίας.

Οι χριστιανοί αν θέλουν να ακολουθούν αληθινά τον Κύριο τους θα πρέπει να εναντιώνονται σ' αυτό τον υποκριτικό τρόπο ζωής με το να είναι ο εαυτός τους, να ζουν την αρμονία λόγων και έργων. Τότε γίνονται το άλας της ζωής, το φως των ανθρώπων και κυρίως, για τους ίδιους, γεύονται τη χαρά και την ελευθερία των τέκνων του Θεού από τον νυν αιώνα.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com